

Svitanie

Číslo 1/2010

Ročník 9.

Vydavateľ: Farský úrad, Závod
Šéfredaktorka: Ivana Potočňáková
Redaktori: Jarmila Černá, Hana Gajdová, Zlatica Hajdinová,
Eva Hanzlíková, Richard Hollý, Veronika Chvátalová,
Alena Pavelková, Adam Potočňák, Petronela Prochásková,
Lucia Rišková, Mária Šušotová, Peter Vrablec, Pavol Žák

Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová

Grafika: Radoslav Vaško

Tlač: Tlačiareň LUNA, Moravský Sv. Ján

Kontakt: zavodfarnost@zavodfarnost.sk, www.zavodfarnost.sk

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Drahí farníci!

Prežívame veľkonočné sviatky. Sú to oslavy našej záchrany, keď Boží Syn podstúpil potupnú smrť za našu spásu. Svojou smrťou a zmŕtvychvstaním porazil zlo a otvoril nám Nebo. Aby sme lepšie porozumeli tejto veľkej Božej láske, ponúkam vám jeden príbeh.

"Bol to Tomášov nápad darovať svoje telo pre univerzitnú nemocnicu na štúdium. Hovoril, že by to mohlo pomôcť niekomu inému. Najprv som povedala nie, ale Tomáš povedal: „Mami, ja už to telo nebudem potrebovať, keď zomriem. Možno to pomôže inému malému chlapcovi, aby mohol stráviť s mamou viac dní ako ja...“ Môj Tomáš mal zlaté srdce. Vždy myslel na iných. Vždy chcel pomôcť iným, ak mohol.“ Anna prešla nemocnicou posledný raz potom, čo tam strávila skoro šesť mesiacov. Tašku s Tomášovými vecami položila na sedadlo v aute vedľa seba. Jazda domov bola veľmi ťažká, ešte ťažšie bolo vkročiť do prázdneho domu. Tomášove veci a vrečko s vlasmi doniesla do synovej izby. Začala ukladať modely autíčok a ostatné osobné veci v jeho izbe presne na miesto, kde si ich vždy odkladal on. Lahla si naprieč jeho posteľou, pritlačila k sebe jeho podušku, vyplakala sa a od únavy zaspala. Bolo okolo polnoci, keď sa Anna zobudila. Vedľa nej na posteli ležal zložený list.

„Drahá mamička,

viem, že ti budem chýbať, ale neboj sa, že na teba niekedy zabudnem, alebo ťa prestanem mať rád, len preto, že nie som vedľa teba, aby som ti povedal: „Mám ťa rád...“ Stále ťa budem milovať, mami, dokonca každý deň viac a viac. Jedného dňa sa opäť uvidíme. Dovtedy, ak by si chcela, mohla by si si adoptovať malého chlapca, aby si nebola tak sama, mne by to nevadilo. Mohol by mať moju izbu a všetky moje staré veci, aby sa s nimi mohol hrať. Ale ak by si sa rozhodla pre dievčatko, asi by sa jej nepáčili tie isté veci ako chlapcom. Musíš jej kúpiť bábiky a dievčenské veci, veď vieš. Nesmúť nado mnou. Toto je tu skutočne nádherné miesto. Dedko a babka sa so mnou zvitali hneď, ako som

sem prišiel a ukázali mi to tu naokolo, ale bude mi trvať veľa času, než to všetko spoznám. Anjeli sú takí správni. Veľmi rád na nich pozerám, keď lietajú. A vieš čo? Ježiš nevyzerá ako na žiadnom obrázku. Áno, keď som ho uvidel, hneď som vedel, že je to on. Sám Ježiš ma vzal vidieť Boha Otca. A hádaj čo, mami! Sedel som Bohu na kolenách a rozprával som sa s ním, ako keby som bol niekto veľmi dôležitý. To bolo vtedy, keď som mu povedal, že ti chcem napísať list, aby som ti povedal zbohom a všetko ostatné. Ale ja som hneď vedel, že to nie je dovolené. No, ale vieš čo, mami? Boh mi podal jeho vlastné pero a papier, aby som ti napísal tento list. Ten anjel, čo ti má doniesť tento list, sa tuším volá Gabriel. Boh mi povedal, aby som ti dal odpoveď na jednu otázku, ktorú si sa ho pýtala. „Kde bol, keď som ho ja potreboval?“ Boh mi hovoril, že bol na tom istom mieste so mnou, tak ako bol so svojim synom Ježišom, keď bol na kríži. Bol presne tam, a tak je vždy so všetkými jeho deťmi. Mami, nik iný nemôže vidieť, čo som ti napísal, len ty. Pre všetkých ostatných je to len kus bieleho papiera. Nie je to super? Musím už vrátiť Bohu jeho pero späť. Musí písať ďalšie mená do Knihy života. Dnes musím zasadnúť na večeru za stôl s Ježišom. Som si istý, že jedlo bude vynikajúce. Oh, skoro som ti zabudol povedať, že už ma nič nebolí. Všetka tá rakovina zmizla. To ma teší, lebo som už nemohol viac vydržať tú bolesť a Boh už tiež nemohol vidieť, že ma to tak veľmi bolí. To bolo vtedy, keď ku mne poslal Anjela milosrdenstva. Anjel mi povedal, že som špeciálna zásielka.

Podpísané: S láskou od Boha Otca, Ježiša a odo mňa.

Želám Vám radostné prežitie Sviatkov našej nádeje. Boh sa z lásky daroval nám, aby sme boli nielen zachránení z moci Zlého, ale aby sme aj pochopili pravý zmysel nášho života, ktorým je sebadarovanie.

Váš farár a redakčná rada

Životné jubileum

21. februára sme slávili krásne jubileum 85. narodenín nášho rodáka, otca biskupa Štefana. Pripravili sme mu duchovný darček v podobe svätej omše.

O dva dni neskôr medzi nás osobne zavítal pri príležitosti ďalšieho vzácneho jubilea - pamiatky na sviatosť krstu, ktorú prijal v našom chráme pri krstnom prameni pred 85 rokmi.

Sme adoptované Božie deti

Otec biskup sa veľmi tešil tejto milosti a povzbudzoval aj nás ďakovať Pánu Bohu za veľký a krásny dar. Ako sám hovoril v kázni, narodili sme sa ako pohanovia a tu, v tomto chráme, nám Pán dal milosť v krstnom prameni stať sa adoptovanými Božimi synmi a dcérami. A to úplne zadarmo, z lásky k nám. A nielen to, takto sme sa stali rodinou i navzájom. Spoločne smerujeme do jedného domu, domu nebeského Otca. Patríme Ježišovi a nič nás nemôže odlúčiť od Jeho lásky.

Výročie kňazskej vysviacky

Otec biskup nám adresoval i prosbu: „Prosím vás, pridajte si do svojich modlitieb každý deň jeden Zdravas za mňa, aby mi Pán dal vo svojom milosrdenstve milosť v decembri sláviť 60. výročie mojej kňazskej vysviacky. Ja vás uistujem tiež o svojej modlitbe“.

Pastier, ktorý sa rozdáva

„Som šťastný, drahí bratia a sestry, že tu môžem byť s vami,“ zneli radostné slová z úst otca biskupa. Táto veta zaznela počas svätej omše, ktorú Š. Vrablec obetoval za svojich rodičov, ešte niekoľkokrát. Eucharistia bola naozaj slávnostná a niesla sa v duchu

veľkej radosti a vďaky. Veď inak to ani nejde, keď je kňaz úplne odovzdaný do Pánových rúk a dovolí mu, aby cez neho prichádzal k nám.

Gratulanti v krojoch

Pred slávnostným požehnaním odovzdali otcovi Štefanovi svoje vinše a gratulácie s darmi jednotliví farníci, jeho spolurodáci – rovesníci i ružencové spoločenstvo. No a ako inak, ak nie v tradičnom závodskom kroji.

Kto je vlastne Mons. Štefan Vrablec? Poznáme ho?

Narodil sa 21. februára 1925 v Závode. Dnes je emeritným biskupom v Trnave.

Študoval na gymnáziu v Trnave. V roku 1945 odchádza do seminára. V štúdiu pokračuje na Lateránskej univerzite v Ríme, kde v roku 1951 dosiahol licenciát a v roku 1956 doktorát z teológie. Ďalej pokračoval v štúdiu na Inštitúte špirituality na Gregoriánskej univerzite v Ríme (1963).

23. decembra 1950 bol vysvätený za kňaza. Ako kaplán pôsobil až do roku 1955 v Cesio Maggiore (Belluno – Taliansko). Potom ako správca farnosti v Goima di Zoldo (Belluno – Taliansko) do roku 1957 a neskôr pôsobil ako špirituál v krajskom seminári v Chieti do roku 1963 a v krajskom seminári v Assisi do roku 1967. V tom istom roku

(1967) sa stal redaktorom v Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme. V roku 1993 bol menovaný za riaditeľa tohto ústavu. O päť rokov neskôr, 19. júna 1998, bol menovaný za pomocného biskupa Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy a za titulárneho biskupa Tasbalského. Vysvätil ho apoštolský nuncius Luigi Dossena 26. júla 1998 v Šaštíne, v bazilike Sedembolestnej Panny Márie. 2. mája 2004 vo veku 79 rokov sa zriekol úradu pomocného biskupa a stal sa emeritným biskupom.

Publikačná činnosť

Zakladateľ a redaktor časopisu Slovenský kňaz (1959), potom Diakonia (1972)
Zakladateľ a redaktor časopisu Magnifikat (1975) Publikácie: Posviacka chrámu (1963), Je niekto z vás chorý? (1974), V sedmobrežnom kruhu Ríma (1975), Drahé rehoľné sestry (1984), Od srdca k Srdcu (1985)

Ocenenia

V roku 2002 mu prezident Rudolf Schuster prepožičal štátne vyznamenanie Rad Ľudovíta Štúra I. triedy. Rad Ľudovíta Štúra je slovenské vyznamenanie udeľované prezidentom Slovenskej republiky na návrh vlády, ktorý však prezident nemusí rešpektovať. Zapožičiava sa občanom Slovenskej republiky, ktorí sa mimoriadnym spôsobom zaslúžili o demokraciu a ľudské práva, obranu a bezpečnosť SR alebo za mimoriadne významné zásluhy v oblasti politiky, riadenia a správy štátu, rozvoja národného hospodárstva, vedy a techniky, kultúry, umenia, školstva, športu a za mimoriadne významné šírenie dobrého mena republiky v zahraničí.

„OMNIS TERRA ADORE TE!“

Veronika

Nedať pokrstiť dieťa? Pomýlené uvažovanie

Pri príležitosti návštevy Štefana Vrableca v Závode sme otca biskupa požiadali o rozhovor pre Svätanie. S ochotou a porozumením nám ho poskytol.

·Ako rodák sa do svojej obce vraciate často, tentoraz pri príležitosti životného jubilea. Ako vnímate tento návrat?

„Veľmi rád sa vraciam do Závodu. Keď sa blížim a z ďaleka vidím dva kostoly, vždy sa poteším. Dva kostoly, jeden z roku 1336 uprostred cintorína, kde sú hroby našich drahých, ktorí očakávajú veľký deň vzkriesenia a druhý z roku 1897, okolo ktorého žijú terajší obyvatelia obce svoj každodenný život vo svetle tej istej viery, v ktorej žili svoj život naši predkovia pred 674 rokmi. Páči sa mi táto postupnosť. Obec včera i dnes žije v tej istej viere. Som rád, že táto viera nevyhasla. Dve kostolné veže sú ako dva prsty, ktoré ukazujú k nebu. Vždy sa poteším, keď nájdem kostol plný pracujúcich občanov.“

·Dnešnú svätú omšu ste celebrovali v deň 85. výročia Vášho krstu. V čom vidíte očami dlhoročného duchovného pastiera hlavný význam krstu pre kresťana?

„Dnes, 23. februára, som prišiel do nového kostola, v ktorom som pred 85 rokmi prijal sviatosť krstu. Najprv som išiel na cintorín, kde som sa pomodlil nad hrobmi rodičov prvý desiatok slávnostného ruženca. Pán Ježiš, ktorý vstal z mŕtvych, mi dáva nádej, že sa v nebi

stretnem s rodičmi, ktorí ma uviedli do života. Išiel som aj k hrobom krstných rodičov, ktorí ma ako malé pohánča priniesli do kostola ku krstiteľnici, kde som dostal hodnosť adoptívneho Božieho dieťaťa a priniesli ma naspäť do domu č. 114 už ako malého kresťana. Bol to úžasný dar pre mojich rodičov i pre mňa, že v našom dome bolo o jedno Božie dieťa viac. Krst spôsobuje túto úžasnú zmenu. Z duchovnej tmy sa človek dostáva na svetlo života s Kristom.“

·Dnes sa stretávame s prístupom, že mladí rodičia svoje dieťa nedajú pokrstiť s odôvodnením: keď vyrastie, nech sa samo rozhodne, akú vieru bude vyznávať. Čo si myslíte o takomto prístupe?

„Je to pomýlené uvažovanie. Hneď, ako sa dieťa narodí, dajú ho rodičia zapísať do matriky ako Slováka. Nečakajú, aby sa samo rozhodlo, až bude veľké. A nijako mu tým nekrivdia. Podobne nie je proti slobode dieťaťa dať ho pokrstiť, hneď ako sa narodí, aby bolo katolíkom. Tak ako sú katolíckimi rodičia. Pamätám si, keď som bol v Assisi u zubára, ako sa mi tento so žiaľom zdôveril, že nedal pokrstiť chlapca hneď po narodení. Chcel, aby sa chlapec sám rozhodol, až bude veľký. Čo sa stalo?

Chlapec sa dostal do skupiny kamarátov , ktorí ho odviekli od viery. Dnes nechce o krste ani počuť. Aká to bieda, aká strata pre toho chlapca! Keby niekto chcel dať dieťaťu milión eur hneď, ako sa narodilo, nepovedali by ste mu, aby s tým počkal, až dieťa dorastie. Dali by ste sumu hneď na vkladnú knižku a dieťaťko i v najmladšom veku by bolo z úrokov rok čo rok bohatšie o stovky eur, hoci by si to neuvedomovalo. Keby ste mu chceli dať ten milión, až bude veľký, o aké bohatstvo by ste ho ukrátili! Podobne keď dáte dieťa pokrstiť hneď , ako sa narodí, dostane veľký dar- milosť posväcujúcu, stane sa členom Božej rodiny- Cirkvi a tým aj účasť na duchovných dobrách Cirkvi a rok čo rok bude duchovne bohatšie. A keby aj zomrelo v detskom veku, bolo by zrelé pre nebo, pre večné šťastie s Bohom.

•Rok kňazov je v plnom prúde. Ako ho hodnotíte z pohľadu otca biskupa?

“Mám radosť z toho, že veriaci s väčším porozumením prijímajú Kristov dar. Kňazstvo je dar , ktorý nám dal Kristus. Pri Poslednej večeri, keď nám Pán Ježiš – Spasiteľ dával svojim apoštolom pod spôsobom chleba, chcel sa dať celému ľudstvu. Preto poveril apoštolov: „ Toto robte na moju pamiatku!“ Týmito slovami ich ustanovil za kňazov. A títo kňazi môžu odovzdávať Krista vo sviatostných spôsoboch ostatným ľuďom. Toto je čosi úžasné! Kňaz sviatostným spôsobom sprítomňuje Kristovu vykupiteľskú lásku k nám. V tomto pozostáva veľkosť kňaza! A v roku kňazov sa modlíme , aby nám Pán dal mnoho svätých kňazov , aby čo možno

najväčší počet ľudí mohol dostať účasť na dobrách Ježišovej lásky. Keď si uvedomím, že ako kňaz už bezmála 60 rokov opakujem Ježišovo gesto: „Vezmite a jedzte“ , aby ľudia vydržali na ceste spásy, žasnem nad tým. Môžem povedať, že sám som aspoň 21.000-krát sprítomnil pre veriacich toto gesto Ježišovej lásky. Prosím vás, ak chcete dobre vašej obci a celej Cirkvi , modlite sa za vášho pána farára, za nové kňazské povolanie i za mňa. Pamätám si, keď som bol farárom v Goima di Zoldo v severnom Taliansku, raz som sa v kázni pýtal: “Keď zomriem ja, kto ma nahradí?” Jeden chlapec spomedzi veriacich vykrikol: „Io“, (čo znamená ja). A vskutku sa ten chlapec kňazom stal. Aj teraz sa pýtam Závodčanov: Kto nahradí Vášho pána farára alebo mňa ako kňaza pri oltári? Pevne dúfam, že aj v Závode sa nájdu chlapci, ktorí prijmú Pánovo pozvanie do kňazského stavu. Modlime sa veľmi za kňazské povolanie.”

•Ako sa zmenil Závod od čias, kedy ste v ňom ako chlapec vyrastali?

“Veľmi sa zmenil výstavbou. Niektoré časti obce sa mi zdajú úplne nové. Kostol je pekne udržiavaný zvonku i zvnútra. Mám však dojem, že deti a mladí vôbec chodia málo do kostola. Alebo je málo detí?”

•Čo by ste odkázali dnešným Závodčanom?

“Aby sa zachovali pre Pána. Iste zbadali, že kde sa objavia krojovaní, tam je slávnostnejšie a krajšie. Po duchovnej

stránke bude krajší Váš život, ak si zachováte „duchovný kroj“ – vieru starých rodičov, ale obnovenú lepším poznaním katechizmu a pestovaním bratského spoločenstva. Spomínam si, keď som bol školák, ako sme boli rozdelení na doliancov a horiancov , a ako sme sa niekedy aj jehelníkmi pobili. Usilujte sa, aby ste mohli úprimne povedať, že sme jedna rodina , ktorá sa zhromažďuje každú nedeľu v Pánovom dome modlitby a pomáha si dobrým vzájomným príkla-

dom rásť v kresťanskom, dokonalejšom živote. Túžte po tom, aby sme sa všetci

Ivana

Pre večnú radosť v nebi

Správa o úmrtí vdp. Michala Mikušku zarmútila naše srdcia. Bolo nám ľúto, že pozemská púť nášho bývalého pána farára sa na tomto svete skončila 6. februára.

Vdp. Michal Mikuška sa narodil 1. decembra 1929. Od mladosti cítil túžbu pre kňazské povolanie. Na začiatku 50-tych rokov začal študovať teológiu. Po známej „barbarskej noci“ musel opustiť seminár, bol prenasledovaný a poslaný na ťažké práce do PTP v Čechách. Pracoval na stavbách a v oceliarniach v Kladne, po návrate domov prešiel niekoľkými civilnými zamestnaniami (Štátne lesy, Štátna banka československá, Geologický ústav D. Štúra). V r. 1958 ho zaistila Štátna bezpečnosť pre vykonávanie tajného štúdia teológie. Trest si odpykával ako baník v Jáchymovských

uránových baniach do 18. 9. 1959. Po návrate pracoval ako robotník v Stavebnom bratislavskom podniku (1959-1961), predavač v kníhkupectve Slovenská kniha (1961) a ako ošetrovateľ v Zoologickej záhrade v Bratislave (1961-1965). Jeho túžba po kňazskej službe silnela. V 60-tych rokoch bol opäť prijatý na Teologickú fakultu sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. Sviatosť kňazstva prijal 21. júna 1970. Ako kaplán pôsobil v Topoľčanoch, Novom Meste nad Váhom a v Bratislave.

Duchovná rodina plesala

V rokoch 1976 až 1982 bol správcom našej farnosti. Do dnešného dňa mám v pamäti slová básne, ktorými som v mene všetkých farníkov vítala s kyticou bielych karafiátov vdp. Michala Mikušku ako nového kňaza farnosti:

*„Vitajte nám veľadôstojný pán,
všetci sa tešíme a Bohu vďačíme,
že Vás poslal k nám!
Prichádzate v mene Najvyššieho Pána,
lebo Vám je od neho táto hodnosť
daná.
Plesá už radosťou aj Božia svätyňa,
plesá v našej obci duchovná rodina.
By Vás Boh požehnal, to všetci voláme,
kroky Vaše riadil, vrúcne Ho žiadame.“*

V ktorúkoľvek hodinu

Blízky vzťah k našej obci nadobudol oveľa skôr, počas návštev svojho strýka Štefana Mikušku, ktorý pôsobil jako správca našej farnosti v rokoch 1965 až 1976. Vdp. Michal Mikuška bol horlivý, starostlivý a obetavý kňaz s otvoreným srdcom pre farníkov a potreby farnosti. Kňazskú službu vykonával s oduševnením a s úprimnou radosťou. Jeho život a tiež ohlasovanie Božieho slova mali vplyv na formovanie vedomia a viery farníkov. V tomto období boli sťažené podmienky pri vyučovaní náboženstva, čo som vnímala ako žiačka základnej školy. Vyučovanie prebiehalo v poobedňajších hodinách a na vyučovacej hodine bolo zlúčených viacero ročníkov. Napriek tejto skutočnosti duchovný otec s veľkou trpezlivosťou a dôslednosťou pripravoval deti na prijatie sviatosti prvého svätého prijímania a sviatosti birmovania. Žiarila z neho tiež obetavosť a ochota v ktorúkoľvek hodinu zaopatríť zomierajúceho a so sviatosťami navštíviť chorého farníka.

Včelár a vinohradník

Popri svojej pastoračnej službe bolo jeho záľubou včelárstvo, chov oviec, záhradkárstvo a tiež vinohradníctvo. Po odchode z našej farnosti pôsobil jako správca farnosti v Dechticiach. V roku 2007 vstúpil do Rádu bosých karmelitánov v Priechode pri Banskej Bystrici. Ako horlivý ctiteľ Panny Márie rozširoval a roznecoval úctu a lásku k Preblahoslavenej Panne Márii. Do posledných dní svojho pozemského života bol duchovne činný a aktívny. Jeho apoštolát bol príkladom a povzbuzením, jeho žehnajúce ruky boli Božím požehnaním. Pán ho povolal k sebe v 80. roku veku v prvú sobotu mesiaca február 2010. Telesné pozostatky boli uložené k odpočinku na cintoríne v

Priechode 9. februára. Veríme a modlíme sa, aby milostivý Boh, ktorého lásku ohlasoval, udelil mu večnú radosť v nebi.

Zasadil u nás jabloň

Aj my, veriaci zo Závodu, sme sa prišli do Priechodu rozlúčiť a vzdať posledný hold nášmu bývalému pánovi farárovi. Dôstojný pán Michal Mikuška sa hlboko zapísal do našich srdc. A zostane v nich navždy. Je to ako s tým starcom, čo sadil jabloň. Ľudia sa mu smiali a pýtali sa: „Načo sadiš ten stromček? Prejde mnoho rokov, pokiaľ prinesie plody a ty sám už neokúsiš jablká zo stromu.“ Starec odpovedal: „Ja sám nepozbieram žiadne, ale ak po mnohých rokoch budú iní jesť jablká z toho stromu, budú mi vďační.“ Dôstojný pán, chceme sa Vám teraz ešte raz poďakovať za všetko, čo ste pre nás urobili. Aj vy ste boli u nás záhradníkom, čo zasadil takúto jabloň. Jej plody dozrievajú v každom z nás. Veríme, že teraz sa už radujete z Božieho kráľovstva a dúfame, že sa tam všetci raz stretieme.

Peter

Dotkol sa ma Boh

Odmalička som bola veľmi citlivé dieťa. Matka mi nedávala veľa lásky a ja som ju potrebovala. Neskôr, keď som bola dospelá, stále som hľadala lásku a zmysel života. Vyrastala som v ateistickej rodine. Moja mama sa náboženstvu vysmievala.

Prvé manželstvo sa stalo neskôr utrpením. Pre mňa aj pre moje dieťa. Objavili sa u mňa psychické i fyzické problémy. Ocitla som sa úplne na dne, v azylovom dome. Vtedy mi Pán Boh chcel pomôcť a volal ma k sebe, no ja som nerozumela. Bola som zúfalá. Nevedela som ako a prečo žiť. Prosila som Pána, aby mi ukázal cestu.

Rozhodla som sa ísť na liečenie. Tam mi určite pomôžu. Tu som stretla terajšieho druhého manžela. Hľadala som lásku. Náš vzťah skončil katastrofálne. Znášala som psychické a fyzické týranie. Denne som prosila Boha, aby ma zachránil. Bála som sa niekedy o život, ale nemala som silu odísť. Pán Boh povedal: „Zvyčajne prídete ku mne, až keď sa na vás valí nejaká pohroma.“ Prosila som o pomoc... a ona prišla. Oslovila ma milá žena, z ktorej sálal neuveriteľný pokoj a láska, dobro. Zobrala ma so sebou a cestou mi každým pekným slovom hojila rozorvané srdce. Cez jej ústa sa mi prihováral Pán a pomáhal mi. Moje prosby boli vyslyšané. „Celkom blízko ku mne sa môže dostať každá duša. Ku každej sa skláňam, lebo niet ani jedinej, ktorá by nemohla veriť, že je vyvolenou mojej lásky.“

Od tej zázračnej chvíle verím v Pána Boha, učím sa o Jeho živote, láske, viere a milosrdenstve. Ježiš lieči moje rany na duši i na tele. Mám pocit, že ma Pán Boh nemôže milovať, lebo mám veľa hriechov. Ale On mi hovorí: „Veď prečo nemáš rada seba, keď ja ťa milujem? Skús už trochu pochopiť veľkosť môjho milosrdenstva!“ Každý deň sa presviedčam o existencii Boha. Vedie nás, miluje nás a robí v dušiach zázraky.

Pane, ďakujem.

Andrea

KTOSI ŤA VOLÁ 2010

20. februára sa v kňazskom seminári sv. Cyrila a Metoda v Bratislave konal 5. ročník stretnutia mládeže Ktosi Ťa volá s cieľom spoznať Boží plán v živote. Toto stretnutie organizoval arcidiecézny tím pre pastoraáciu povolání.

Boli tu rôzne aktivity – prednáška dona Luscoňa, ktorý nám pútavým spôsobom priblížil a ozrejmil, kto je to človek, a prečo si má klásť otázky aj o svojom povolaní. Potom sme mali prácu v skupinkách a na otázky, ktoré vznikli, don Luscoň na spoločnom stretnutí v aule odpovedal. Nasledoval obed a hodinová prestávka, kedy sme mohli ísť na spoveď, na duchovný rozhovor, alebo si jednoducho oddýchnuť. Naše stretnutie zakončila adorácia v katedrále a svätá omša, ktorú celebroid otec arcibiskup Stanislav Zvolenský.

Na tejto akcii som bola tento rok prvýkrát, ale verím, že nie naposledy. Najviac sa mi páčilo, akým hravým spôsobom nám don

Luscoň podal nové informácie i rady do života. Na názornú ukážku neváhal použiť aj také nezvyčajné predmety ako „mútničku“, ktorá symbolizovala človeka, či rozbité polovice tanierov. Ich pomocou znázornil, ako si každý z nás hľadá tú svoju polovicu. Tieto názorné ukážky ma naozaj chytili za srdce. Ponúkol nám aj rôzne úvahy a zamyslenia, počas ktorých sme niektorí zistili, že sme sa ráno nerozprávali s Bohom, ale so skriňou. Dúfam, že o rok budeme mať opäť možnosť ísť na túto akciu – samozrejme, keď Pán bude chcieť. Dovtedy môžeme vstrebávať a realizovať mnohé rady, ktoré nám don Luscoň ponúkol. Tak nech nám v tom Pán Boh pomáha... ☺

Hanka

P.S.: Prednášku nahrávali, ako aj sv. omšu a adoráciu. Nachádzajú sa v audioarchíve stránky www.kscm.sk, ak si ju chce niekto vypočuť. Vypočutie stojí za to. ☺

Výlet do MARIANKY

V pondelok večer som sa rozhodla, že by som mohla prežiť prázdniny nejakو inak ako obvykle. A tak som v utorok ráno prišla na vlakovú stanicu. Zišli sme sa tu piati aj s Veronikou Chvátalovou a pánom farárom, aby sme putovali do Marianky. Vo vlaku ani v autobuse sme sa nenudili. Pán farár sa postaral o to, aby sme boli stále v dobrej nálade. Keď sme konečne prišli do Marianky, zoznámili sme sa s veľmi milou rodinou so siedmimi deťmi, s ktorými sme prežili celý deň. Po malom odpočinku sme mali vopred pripravenú len „našu“ svätú omšu. Všetkým sa páčila. Aby sme boli bližšie pri Pánovi Ježišovi, svätú omšu sme prežili na miništrantských miestach. Pri premieňaní sme kľačali okolo oltára. Takáto „súkromná“ svätá omša bola dobrá hlavne pre menšie deti, lebo dobre videli, a tak ich všetko

viac zaujímalo. Po svätej omši nás kňazi

z Marianky privítali a pohostili. Po malom obede sme mali spoločnú krížovú cestu. Keď sa skončila, bol chvíľu čas, kým nám išiel autobus. A tak sme sa hrali, rozprávali a spoločne

zhodnotili, že tento spoločný prázdninový deň bol veľmi pekný a požehnaný. V autobuse aj po únavnom dni sme boli všetci veselí a spokojní. Domov sme sa vrátili vo večerných hodinách.

Mária Hollá

Aktívne prázdniny farníkov - juniorov

Na jarne prázdniny pripravil pán farár Ján Buček pre prázdninujúcich malých a mladých farníkov zaujímavý program. Kto sa zapojil, neľutoval. Mohol si zašportovať na stolnotenisovom turnaji, urobiť výlet na neďaleký Plavecký hrad či urobiť radosť žalúdku na opekačke. Aj naše fotografie svedčia o tom, že nuda na akciách rozhodne nebola!

Takéto prázdniny by mohli byť aj každý deň!

Chvilka sústredenia, víťazstvo je na dosah.

Chvilka sústredenia, víťazstvo je na dosah.

O zábavné momenty na akciách nebola núdza.

Medzi múrmi Plaveckého hradu veru nebolo teplo. Avšak v dobrej partii a pri ohníku ani chlad neprekáža.

Malé veci s veľkou láskou

To bolo motto 3. ročníka Púte zalúbených, ktorá sa konala počas Valentínskeho víkendu v Šaštíne v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie. Motto si organizátori prepožičali od bl. Matky Terezy: „Na tejto zemi nemôžeme robiť veľké veci. Môžeme začať s malými vecami vykonanými s veľkou láskou“.

Prečo takáto púť? Komu to napadlo, že zalúbení a na púť? Nuž verte či nie, práve dvom mladým zalúbencom, dnes už manželom Ližičiarovcom, skrsla takáto myšlienka v hlave. Bolo to na púti na sviatok Sedembolestnej Panny Márie. Prečo neurobiť niečo aj pre mladých? Slovo dalo slovo a v spolupráci s mnohými dobrovoľníkmi a Saleziánmi uzrela svetlo sveta v roku 2007 prvá Púť zalúbených.

Viac ako 300 mladých ľudí (zaľúbené páry, mladomanželia, ale aj „singláči“) z celého Slovenska i z Čiech prijalo počas víkendu 12. – 14. februára pozvanie na túto púť. Bolo to menej ako po minulé dva roky, ale vďaka Bohu aj za to. Prišli sa stretnúť jeden s druhým, s tým, ktorý ich spojil a so Sedembolestnou, ktorá jej patrónkou rodiny a manželského života. Je to jediná púť v Šaštíne a myslím, že vôbec aj na Slovensku, kde je riadna registrácia.

Každý účastník mal možnosť vybrať si z bohatého programu: prednášky, svedectvá, koncerty, filmy s diskusiou, divadlo, zoznamka pre singláčov, modlitby, duchovné rozhovory. Celý program prebiehal na nádvorí kláštora vo veľkom vykurovanom stane. Prednášky boli veľmi obohacujúce, lákali už len samotné témy: Modlitba vo vzťahu, Bývanie spolu pred manželstvom, Komunikujeme spolu, Ženy a vzťahy, Je láska pravá alebo ľavá?, Muž a žena - rozdiely. Boli popretkávané modlitbami i takými netradičnými – JumPrayer, kedy sa človek modlil i telom. Svoju radosť mohli mladí vyjadriť tiež tancom počas koncertov skupín ako 30tri, Tretí deň, F6, eSPé. V podvečer sa mladí schádzali v piatok na krížovej ceste v bazilike a v sobotu na „Rande u mamy“ – teda na modlitbe sv. ruženca a po ňom nasledovala svätá omša.

Počas svätej omše v sobotu skladali mladé zaľúbené páry sľub čistoty pred manželstvom a manželia si obnovili svoj manželský sľub:

PREDAVZATIE ŽIŤ ČISTÝ VZŤAH

CHLAPEC: (Meno dievčaťa), s Božou pomocou a pod ochranou Sedembolestnej chcem sa snažiť urobiť všetko pre to, aby som mal v úcte teba, tvoje telo, videl v tebe mamu našich detí, chránil tvoju nehu krehkosť, pomáhal ti čisto žiť náš vzťah a daroval sa ti celý až v manželstve pred Bohom.

DIEVČA: (Meno chlapca), s Božou pomocou a pod ochranou Sedembolestnej chcem sa snažiť urobiť všetko pre to, aby som chránila tvoje silné túžby, videla v tebe otca našich detí, dodávala ti silu a stála za tebou, pomáhala ti čisto žiť náš vzťah a darovala sa ti celá až v manželstve pred Bohom.

Pomedzi prednášky a koncerty sa premietali aj filmy v multimedialnej učebni Gymnázia Jána Bosca s besedou a zdieľaním sa. Mladí si mohli vybrať z niekoľkých filmov: Nae meori sogui jiuage, Milionár z chatrče, Recept na manželstvo, A walk to remember. Každý niesol v sebe hlbokú myšlienku a posolstvo. Bližšie sa o celej púti dozviete na stránke www.zalubeni.sk.

Hľadajú a nenachádzajú

V závere by som sa s vami chcela ešte podeliť so zopár vlastnými postrehmi či myšlienkami z púte.

V prednáške Komunikujeme spolu zaznelo svedectvo mladomanželov, ktorí pochádzali z úplne odlišného prostredia. Ona z usporiadanej kresťanskej rodiny, on to mal ťažšie. Doma nepochopený, otec tyran, ktorý ho len zraňoval. Potom spoznal ju. Nechápal jej pohľad na svet. Nechápal mnohé jej gestá a jej zmýšľanie. Ale mal odvahu a chcel to spoznať. Nebolo to

jednoduché, nájsť cestu k Bohu, objaviť svoju jedinečnosť. Často sa búril. Ona bola bezmocná, nevedela, ako mu pomôcť. Býval uzatvorený. Ale vnútri cítila, že to je ten pravý. Dala sa do práce. Modlila sa za neho. Neskôr sa už modlili spolu. A nezabudli komunikovať. Rozprávať sa o všetkom, ako prežívajú, čo nechápu, čo cítia, čo ich zraňuje...Napadlo mi, koľkí mladí sa ženú zo vzťahu do vzťahu, stále čosi hľadajú, sú zraňovaní a stále nič nenachádzajú. Pýtam sa, modlím sa ja za svoje uzdravenie? Aby som nezraňovala toho druhého? A som natoľko veľkodušná, že sa modlím aj za jeho uzdravenie? Prosím si od Pána dobrého manžela? Hľadám ho srdcom alebo sa nechám uniesť fyzickou príťažlivosťou, a keď ma „nudí“, tak sa rozídeme? Snažíme sa hľadať spoločnú cestu? Alebo pozerám egoisticky len na seba? Pýtam sa Pána, aký má s nami plán?

Exkurzia do vlastného vnútra

Veľmi pekne na túto prednášku nadviazal don Luscoň, s ktorým sme sa zamýšľali nad tým, či je láska pravá alebo ľavá. Skôr však ako možno zodpovedať túto otázku, treba sa zamyslieť, či viem, čo je to láska. A či ja vlastným lásku? Ako to zistím? Tak, že si urobím exkurziu do

svojho vnútra. Musím spoznať sám seba. Svoj vnútorný svet – myšlienky, túžby, emócie, spomienky... To, čo mnou hýbe, čo ma ovláda, čo ma motivuje, čo je v mojom podvedomí. Človek má totiž vedomie – teda som tu, vnímam. Ale aj podvedomie – to, čo sa vpustilo do môjho vedomia a hlboko padlo tam kdesi dolu, možno som si to ani neuvedomil, sú to aj tie mnohé naše zranenia. No a potom svedomie, ktoré ide s mojím vedomím (svedomie). Ozaj a čo je vlastne to svedomie? Spoločnou úvahou sme prišli na to, že je to svätýňa, kde sa stretáva Boh a človek. Brána, ktorá kontroluje, čo je dobré a čo zlé, čo vpustím dovnútra.

Problém ale nastáva, ak to naše svedomie je pokrivené. Ak sme si ho upravili podľa svojho, tak ako nám to vyhovuje. Vtedy sa treba zastaviť a hľadať Boží hlas v nás. Nájsť ho a stretnúť sa s ním a napojiť sa naň. Lebo len tak nás môže premeniť. Kľúčom k tomu je správna modlitba. Moje rozmyšľanie, moje chcenie, cítenie, radosť by sa malo „naladiť“ na to Božie rozmyšľanie, chcenie, vôľu,

cítenie, na jeho humor. Ak nie sme s Bohom spojení myslou, srdcom, vôľou, nerozprávame sa s ním. Naša modlitba nesmeruje k nemu, ale ku skrini, či stene... Po tomto „základnom leveli“ nasleduje spoznávanie a poznanie toho druhého a s ním vzťah pred Bohom a s Bohom. Veď Pán Boh, keď videl Adama samého v raji, bolo mu smutno. Tak mu urobil spoločníčku. Evu. Utvoril ju z jeho rebra, ako hovorí kniha Genézis. Aj tu nám ukázal don Luscoň opäť pekný príklad: rebro chráni naše srdce – žena teda má chrániť srdce muža. Rebro je blízko srdca – muž má milovať ženu. Teda mužovi bude vždy niečo chýbať, čo má žena a opačne. Musia sa vzájomne dopĺňať.

V prednáške Eleny Brezovskej o Ženách a vzťahoch zaznelo aj takéto konštatovanie: Čo by asi povedal dnešný Adam na Evu, keď mu ju Pán Boh priviedol? „Ty, kokso, tak to už hej! To je ono.“

Ozaj už posledná myšlienka z filmu A walk to remember: nie je dôležité, aby sa splnilo všetko to, po čom my túžime a čo chceme, ale aby sme sa vedeli tešiť a naplno si vychutnať to, čo nám pripravil Pán.

Veronika

Mária nás vedie i vyučuje

6. februára sa uskutočnila v Šaštíne Mariánska duchovná obnova s Pannou Máriou Kráľovnou Pokoja. Účasť bola hojná a bohatstvo tejto obnovy ešte hojnejšie. Panna Mária ide neustále do hĺbky a nestojí na mieste. Zreteľ nám tentokrát upriamila na veľký význam **povolania**. Ako v Závode, tak aj tu naozaj Matka Božia veľmi rešpektuje našu slobodu vo všetkom. Bol to deň plný pokoja, odpočinku a poznania. Otilka Dvorecká povedala, že Šaštín je prameňom nádeje – a tu sme pri samom prameni nádeje. Často ponímame Matku bolesnú s ľútosťou nad tým, čo sa jej stalo, ale máme sa na to pozrieť ako na prameň nádeje. Ona držala v náručí mŕtveho Boha. A predsa zachovala vieru, nestratila nádej. Takto by sme mali Matku Bolesnú vnímať, v tomto svetle aj naše utrpenie chápať. Tieto slová zazneli 6. marca na Fatimskú sobotu ako pokračovanie Mariánskej obnovy, ktorá sa koná každú prvú sobotu o 10.00 v oratóriu. Tentokrát nám dala Matka Božia aj domácu úlohu. Mali sme si vybrať jedno z čísel od 1 po 5. Tak sme zistili, čo s Matkou Božou môžeme zmeniť vo svojom živote aj myslení.

- 1. Čo mám a čo mi nepatrí – nepotrebujem!** Panna Mária, ukáž mi, čo už nepotrebujem a je treba, aby to slúžilo niekomu inému. Vrátiť požičané veci.
- 2. Dať desiatok!** Ak nemám peniaze, tak venovať Bohu desiatok zo svojho denného času, alebo raz za mesiac jeden deň.
- 3. Budem nakupovať s Pannou Máriou!** Nauč ma, Mária, čo mám kúpiť a čo nie! Dať si do peňaženky obrázok P. Márie a ona mi pomôže nakupovať. Tiež je treba si uvedomiť, u koho budeme nakupovať.
- 4. Či mám alebo robím nejaké zbytočnosti!** Zbytočná práca – činnosť, ktorá iným prekáža a spôsobuje rozkol v rodine. Zbytočné predstavy, plány, sny, zlozvyky, návyky, zbytočné rozprávanie, zbytočné čítanie – knihy, ktoré mi nie sú na úžitok.
- 5. Pýtať sa samej seba, čo si nedoprajem!** Každý má právo na šťastný a krásny život. Neznamená to netrpieť. Či mám radosť zo života. Nedoprajem si oddych, čas na Boha, niečo, čo by mi urobilo radosť.

Myslím, že týchto 5 bodov by nám mohlo poslúžiť aj pre toto pôstne obdobie. Opäť sa s Pannou Máriou stretne 1. mája na prvú Fatimskú sobotu o 10.00. Všetci ste pozvaní.

Petronela

Tvárou tvár pravde

„Ak Boh chce vydat' svedectvo pravdy, prednesie nám ho s tou najväčšou vážnosťou...“

... s takouto vážnosťou prišiel 13. marca do našej farnosti misionár Marek z Afrického štátu Sudán, odkiaľ sa vrátil minulý rok v novembri a strávil tam rok svojho života. Skupinka 22 ľudí mladšej i staršej generácie sa okolo piatej večernej hodiny zišla v Pastoračnom centre Božieho Milosrdenstva. Téma besedy ma veľmi oslovila, nikdy v minulosti som sa nestretla s misionárom.

Prednáška misionára Mareka nemala núdzu o otázky publika. To mladšie bolo zdravo zvedavé a súcitiace s rovesníkmi na fotografiách, otázky starších účastníkov besedy mali hlbší charakter. Byť misionárom je veľmi zodpovedné, odvážne a pokorné. Zvyknúť si a prijať podmienky tamojšieho prostredia, ubytovania, stravovania, ale aj odlišnej mentality, problémov, chudoby a nádeje, ktorá častokrát visí na vlásku aj u samotného misionára, je určite veľmi ťaté. A chce to čas. Preto som toho názoru, že táto beseda nám mala ukázať, za čo všetko máme Bohu dennodenne ďakovať. Za zamestnanie, za vzdelanie, za jedlo, za pohár vody, za možnosť večer sa osprchovať,...pre nás bežné a samozrejme veci. Ale vo svete, ktorý nám misionár Marek predstavil, je toto všetko dar, ktorý si ľudia tam vážia a nemrhajú ním.

Pravdivo a reálne sa pozrieť na svet okolo seba. Aj takýto dar nám dal Boh prostredníctvom misionára Mareka. Budem úprimná, musím povedať, že reakcia niektorých ľudí ma ranila. Svedectvu prináleží vážnosť. Humor a žarty na perách u poslucháčov nie sú namieste. Pri takejto téme nemali čo hľadať. Žartami a vtípnymi pripomienkami sme možno zranili aj Mareka. Vníkala som, s akou vážnosťou sa nám snažil svoje svedectvo odovzdať. Aj napriek tomu som rada, že som mohla zažiť takúto skúsenosť. Obohatí ma do budúceho života a myslím, že nielen mňa.

Sandra

Deti v Keni musia živiť svoje rodiny

Ako ste si isto všimli, v našej farnosti sa uskutočňuje zbierka pod názvom Tehlička pre Keňu zameraná na pomoc tejto chudobnej a nepokojmi zmietanej africkej krajiny. V tomto článku by som ju chcel predstaviť.

Keňa leží na východe Afriky a susedí so Somálskom, Etiópiou, Tanzániou, Ugandou a Sudánom. Má vyše 31 miliónov obyvateľov (6-krát viac ako Slovensko) a jej rozlohu tvorí 582 650 km, čo je dokonca vyše desaťnásobok rozlohy SR. Okrem kresťanstva hrá v krajine dôležitú náboženskú rolu islam, pričom niektoré domorodé kmene dodnes uctieajú svojich pôvodných bohov. Hlavným mestom je Nairobi (založené Britmi roku 1899) s dva a pol miliónmi obyvateľov. Je to kultúrne, priemyselné, dopravné a obchodné centrum krajiny s množstvom výškových budov a moderných objektov. Nairobi by sa však dalo označiť za ostrov v mori. Ostrov relatívneho blahobytu v mori chudoby a nedostatku.

Krajinu spravovali do roku 1963 Briti (preto silný vplyv kresťanstva a anglického jazyka v krajine), ale od získania nezávislosti sa krajine darí len s malými úspechmi rozvíjať svoju ekonomiku a priemysel správnou cestou. Krajina síce disponuje turistickými atrakciami ako safari parky, obľubované najmä americkými a európskymi turistami, tie však nedokážu samy vyriešiť hospodárske problémy, ktoré okrem Kene sužujú aj iné krajiny Afriky. Medzi najväčšie patrí nedostatočná a nekvalitná zdravotnícka starostlivosť, veľký počet ľudí trpí smrteľnými

chorobami ako AIDS, syfilis, malária či tuberkulóza. Systém školstva je nedoriešený, mnoho detí musí už v mladom veku odísť pracovať a živiť svoje rodiny, chýbajú kvalifikovaní učitelia.

Pracovných príležitostí je málo, vyše 45% obyvateľov Kene je bez práce. To napomáha vznik nelegálnych skupín, ktoré sa po čase menia na lúpežné či pirátske (novodobí piráti už roky prepádajú lode na kenskom pobreží Indického oceánu) a terorizujú miestne chudobné obyvateľstvo. Mnoho žien je nútených k prostitúcii a v dôsledku nízkej vzdelanosti a bezpečnosti sa v krajine rodí čoraz viac postihnutých či chorých detí. Prekvitá čierny obchod s deťmi a ženami ako otrokmi, alkoholom či zbraňami. A to je pri tom všetkom na tom Keňa v porovnaní s ostatnými krajinami zo svojho regiónu dobre. Neznamená to však, že pomoc od bohatších krajín nepotrebuje či nežiada. Kenská vláda v posledných rokoch urobila aj vďaka peniazom z charít a zbierok ako naša kus práce a zlepšila bezpečnostnú a životnú situáciu v krajine. Stále však všetko nie je ideálne a pred Keňou sa nachádzajú ďalšie výzvy nevyhnutné k tomu, aby z krajiny vymizla či aspoň obmedzila chudoba. Máme šancu v rámci svojich možností k tomuto zlepšeniu prispieť, tak neváhajme.

Adam

Odpovede na všetky 4 úlohy napíš na papier spolu so svojim menom a adresou, daj do obálky a vhod' do schránky na fare do konca apríla 2010 ! Na výhercu čaká DVD.

Správne riešenia z minulého čísla: **Boh s nami. Egypt.**

Súťaže sa nezúčastnil nikto...

① Keňa susedí s piatimi štátmi. Ktorý je tu naviac?

SOMÁLSKO ALŽÍRSKO ETIÓPIA
SUDÁN UGANDA TANZÁNIA

② Ktoré zvieratá nežijú v Keni?

③ Nájdi na obrázku 2 nezmysly!

④ Africké ženy používajú pri varení drevo. Následkom vdychovania dymu majú podlomené zdravie. Okrem toho ostalo v Keni veľmi málo lesov – iba 1% krajiny. Vhodným riešením je krabica z kartónu, vo vnútri oblepená hliníkovou fóliou. Na vrch sa položí sklo. Vďaka slnku sa v tomto solárnom variči dá prevariť voda alebo uvariť jedlo. Propagátorom tejto skvelej pomôcky v Keni je mladý učiteľ fyziky Tomáš Milěř z Brna, ktorý poskytol fotografiu variča.

Súťažná otázka: Ako sa povie slnečný varič po anglicky?

- a) ice cooker
- b) solar cooker
- c) wind cooker

2. apríla 2005 sa Ján Pavol II. narodil pre nebo. Bolo to na fatimskú sobotu, v predvečer sviatku Božieho milosrdenstva.

Dnes si pripomíname piate výročie.

Blahorečenie by malo prebehnúť na námestí sv. Petra v Ríme 16. októbra 2010 pri príležitosti 32. výročia jeho pontifikátu.

*Môžeš Boha opustiť,
ale nemôžeš zabrániť, aby
Ťa hľadal.*

*Môžeš sa rozhodnúť ísť proti
Kristovi a Cirkvi,
ale nemôžeš zabrániť, aby k tebe
hovoril.*

*Môžeš si hľadať cesty,
ale nemôžeš zabrániť, aby Ťa
Boh viedol.*

*Môžeš Boha prekľínať,
ale nemôžeš zabrániť, aby bol.*

*Môžeš Boha nenávidieť,
ale nemôžeš zabrániť, aby Ťa miloval.*

(Ján Pavol II.)

Najsvätejší trojjediný Bože, ďakujeme ti, že si dal Cirkvi Jána Pavla II. a chcel si, aby z neho vyžarovala nežnosť tvojej otcovskej dobroty, sláva Kristovho kríža a žiara lásky Ducha Svätého. On plne dôveroval v tvoje nekonečné milosrdenstvo i v materský príhovor Panny Márie a predstavil sa nám ako živý obraz Ježiša, Dobrého pastiera. Ukázal nám, že svätosť je vysokým stupňom riadneho kresťanského života a cestou na dosiahnutie večného spoločenstva s tebou. Daj nám na jeho príhovor a podľa svojej vôle milosti, o ktoré Ťa prosíme v nádeji, že bude čoskoro pripočítaný medzi tvojich svätých. Amen.

Veronika

Čo prezrádza štatistika?

V minulom roku bolo v našej farnosti:

- 32 krstov (všetko deti do jedného roku)
- 22 detí prijalo sviatosť prvého svätého prijímania
- kňaz vydal 28 tisíc svätých prijímaní
- 11 sobášov medzi katolíkmi
- 1 sobáš katolíka s nekatolíkom
- nikto nevystúpil z cirkvi
- 28 cirkevných pohrebov
- 204 detí prihlásených na náboženstvo

FARSKÁ MATRIKA

KRSTY

- 24.1. Andrej Duška
- 7.2. Nikol Simonovičová
- 21.2. Marko Uhrinec
- 7.3. Oliver Navara

POHREBY

- 12.1. Eva Dojčáková
- 19.1. Alžbeta Ničová
- 18.2. Štefan Pribila
- 27.2. Terézia Vrablecová
- 3.3. Teofil Cauner
- 9.3. Zuzana Hajnovičová
- 12.3. Vendelín Klempa